

BLAUW LICHT

Dialogoog

door

ALWIN GRIJSEELS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BLAUW LICHT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALWIN GRIJSEELS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2017 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Dorien - zwerfster

Karina - nette dame

DECOR:

Op straat.

NOOT VAN DE AUTEUR:

De dialoog behoudt de illusie van de onderlinge relatietussen Dorien en Karina. Het wordt nooit werkelijk duidelijk, of zij de zussen zijn waarover ze spreken. Hun jeugd is een exacte beleving, echter wordt er niet met toenaam over gesproken. Hebben ze toevallig hetzelfde beleefd? Toevallig het noodlot moeten aanvaren? Toevallig een voorkeur voor blauw? Of, bestaat toeval niet?

Spelregie kan deze relatie aanvullen, kenbaar maken of juist compleet in een grijs gebied onderdompelen.

(zwerfster (Dorien) loopt over de stoep. Ze heeft een smerig gezicht en twee draagtassen in haar handen. Ze ziet op stoep een euro liggen. Ze raapt hem op, kijkt er gelukkig naar en loopt verder. Nette dame (Karina) komt op. Ze ziet het tafereel gebeuren)

KARINA: Pardon? *(Dorien draait zich om. Ze hebben kort oogcontact, waarna Dorien vlug verder loopt)* Wel zielig hoor.

DORIEN: Maakt u zich geen zorgen mevrouw. Het is niet zo zielig.

KARINA: Ow jawel.

DORIEN: Ik kan uitstekend voor mezelf zorgen.

KARINA: Misschien zijn die centjes wel van een kind. Een lieve jongen, die van oma een euro had ontvangen voor een keurig schoolrapport en daarmee enthousiast naar een ijssalon is gerend.

DORIEN: Ik begrijp niet...

KARINA: ‘Mag ik een softijs voor één euro meneer? Dat is dan je geluksdag jongen! Vandaag doen we er gratis chocolade dip bij.’ De jongen kan het niet geloven. Mét chocolade dip! Hij voelt triomfantelijk in zijn broekzak, op zoek naar de euro, en steekt met zijn vinger door het gat in de voering. Dat is toch zielig? Zou je niet eerst informeren of er iemand een euro is verloren?

DORIEN: Iemand een euro is verloren?

KARINA: Ach, laat ook maar. Ik had de uitkomst van deze test allang zien aankomen.

DORIEN: Mag ik dan nu verder gaan? Het wordt me een beetje te...

KARINA: Persoonlijk?

DORIEN: Ja. Te persoonlijk. Weet u wie ik ben?

KARINA: Natuurlijk.

DORIEN: Ja? Echt waar?

KARINA: Een zwerfster die zomaar euro’s van de straat plukt, alsof het haar eigendom is. Dat ben je.

DORIEN: Er is verder niemand in de buurt mevrouw. Geen hond. En al helemaal geen klein jongetje. Voor wie zou die euro anders moeten zijn. Mijn vader zei altijd: “Wat op straat leeft, is geboren voor het geluk”.

KARINA: Werkelijk? Dat zei de mijne ook.

DORIEN: Zou je denken dat...

KARINA: Nee. In geen geval geldt dat voor die stomme, gepikte euro van jou. Misschien is die euro wel van mij. Misschien ben ik wel geboren voor het geluk.

DORIEN: Dat lijkt me sterk.

KARINA: Misschien leg ik elke morgen wel een euro op de grond en kijk op deze manier welke mensen zich verlagen tot het oprapen

van een paar rotcenten.

DORIEN: Misschien legt u elke morgen wel een euro op straat om aanspraak te krijgen. Dat er tenminste iemand tegen u praat, aangezien ze uw gebral bij de hockeyclub allang niet meer aanhoren.

KARINA: Misschien...

DORIEN: Misschien. *(de dames kijken recht voor zich uit)*

KARINA: Hoe kan iemand nu zwervend door het leven gaan. Ik bedoel. In Nederland, met alle kansen die er geboden worden.

DORIEN: Hoe kan iemand nu zelfingenomen door het leven gaan. Ik bedoel. In Nederland, met alle kansen die er geboden worden.

KARINA: Dat wil mijn zusje mij vertellen. Ja, ik begrijp het wel. Het had mij namelijk ook kunnen gebeuren. Dan had ik een compleet ander levenspad bewandeld. Als ik die dag niet... *(stop met praten en kijkt Dorien aan)* Ik weet het nog.

DORIEN: Ik weet het nog. Als de dag van gisteren. We waren op bezoek geweest bij tante Corry in Eindhoven. Mijn zus zou eigenlijk meegaan, in plaats van mij. Tante Corry was tenslotte haar peettante. Maar diezelfde zus wou veel liever alleen thuis zijn en televisie kijken, zonder door mijn ontembaar enthousiasme gestoord te worden. Niemand had zin om bij tante Corry op bezoek te gaan. Je zat er in een veel te droog gestookte flat, wat te zabbelen op veel te droge koekjes. Daarbij kon tante Corry uitsluitend over zichzelf praten en klaagde voortdurend. Mijn zus bedacht een smoesje, waardoor ik plots mee moest. Mam beloofde dat ik dan voorin de auto mocht zitten. Dus ja, dat wou ik wel. De middag ging gelukkig snel voorbij en op de terugweg begon ik langzaam in slaap te vallen. 'Nog even wakker blijven lieverd,' zei mam vanaf de achterbank, omdat ze wist dat ik dan, eenmaal thuis aangekomen, klaarwakker zou zijn. Pap had een hele andere methode. Hij kietelde mij, vlak boven de knie. Haver in de knie. Zo noemde hij dat. Deze keer zag ik hem aankomen en besloot mijn been snel weg te trekken. Haha! Mis. Hij keek vluchtig opzij en controleerde mijn nieuwe positie.

'Wacht maar,' zei hij lachend. 'Ik krijg je wel.' Plotseling schreeuwde mama.

KARINA: Een vos stak de weg over. Een vos! Die zie je toch nooit? En juist nu. Juist op dit moment stond hij frontaal voor de auto.

DORIEN: In paniek trok pap aan het stuur om het dier te ontwijken. Hij verloor de controle en dreigde in het kanaal te belanden, die parallel liep aan de weg.

KARINA: Had hij dat maar gedaan. Ik bedoel, ze kunnen allemaal

zwemmen. Ze waren eenvoudig uit de auto geklommen en naar de kant gezwommen.

DORIEN: Nee, hij zou ons te allen tijde beschermen voor gevaar. Hij stuurde hard terug de weg op. En het lukte. Met een flinke slip kwamen we tot stilstand.

KARINA: Henry Koenders had al vaker een akkefietje met justitie gehad. Deze keer was het: “vluchten voor een politiecontrole”. Achteraf bleek zelfs, dat hij niets strafbaars had begaan. Maar uit een soort innerlijke drang, puur voor de kik, reed Henry met hoge snelheid de weg op. De weg die parallel liep aan het kanaal.

DORIEN: ‘Alles oké?’ vroeg mijn vader geschrokken. Zijn voorhoofd was zwaar bezweet. ‘Ja. Ik denk het wel,’ stamelde mijn moeder. Ze keken allebei naar mij. Ik toverde mijn glimlach. We stonden stil.

KARINA: Op de verkeerde weghelft. Ze stonden stil op de verkeerde helft. En juist nu. Juist op dit moment kwam Henry met veel te hoge snelheid de bocht doorgescheurd. Hij reed vol op de zijflank van de auto in.

DORIEN: Het ging allemaal zo snel. Een slag. Een knal. We sloegen meerdere malen over de kop. En toen... weer stil. Doodstil deze keer. Letterlijk doodstil. Mijn hoofd duizelde. Ik keek opzij. Pap lag voorover, bewusteloos. Ik keek naar achteren en kon niet beseffen wat mijn ogen mij probeerde te vertellen. Ik zag alleen maar asfalt. Alles was verdwenen. De hele achterkant weg. En mam. Weg. Ik begon te huilen, verward en in shock. Daarna te roepen. Eerst nog zachtjes. Help. Help. Toen steeds luider. Help! Help! HELP! Ik bleef roepen. Harder en luider. Roepen, tot ik blauw licht vanachter het gebroken glas zag naderen.

KARINA: Ik weet het nog. Blauw licht vanachter de gordijnen. Ik had alles potdicht gemaakt, want het werd al laat. Mijn ouders waren nog altijd niet terug. Ze konden zich vaker vergissen in de tijd. Maar vier uur op bezoek bij mijn tante? Dat hield niemand vol. De blauwe lampen knipperden, steeds feller. Er werd aangebeld.

DORIEN: Ze hadden me verboden om de deur open te maken. Maar dit was duidelijk een noodgeval. In al mijn kracht drukte ik tegen de verkreukte deur. Eerst alleen met mijn armen. Daarna ook met mijn voeten. Het lukte. De deur ging open.

KARINA: ‘Karina van den Akker?’ vroeg een zware stem. ‘Ja, meneer,’ antwoordde ik beleefd. ‘Mijn naam is Jan Voorhout. Politie (*plaatsnaam*). Ik moet even met je spreken.’

DORIEN: Hoe gaat het? Alles goed daarbinnen?

KARINA: Ja, meneer. Alles gaat prima. Ik wacht alleen op mijn...

DORIEN: En pijn? Heb je pijn?

KARINA: Pijn?

DORIEN: Nee. Niet, denk ik. Ik voel niets. Hoe is het met papa en mama?

KARINA: Hij brak. Hij huilde. Een volwassen politieagent liet een traan over zijn wang rollen.

DORIEN: Hij keek weg, vermande zich en sprak vervolgens de ergste zin die ik ooit in mijn verdere leven zou horen.

KARINA: Je ouders zijn...

SAMEN: Dood.

KARINA: Die woorden schieten nog als vuurpijlen door mijn hoofd. Jan had het nooit anders of beter kunnen vertellen. De waarheid was het enige juiste. Hoe hard ook. En niet te dragen voor een meisje van twaalf jaar.

DORIEN: Ik was tien. Hoe kon ik begrijpen dat mijn ouders er van het één op ander moment niet meer waren. Weg.

KARINA: Allebei. Nooit meer een knuffel van mama.

DORIEN: Nooit meer die kriebel aan mijn been van pap.

KARINA: Nooit meer.

DORIEN: En nooit gedacht. Dat ik op die dag mijn zus zou verliezen.

KARINA: Ik... *(de dames kijken elkaar weer aan)* Ik niet. Nee, ik niet. Mijn zusje overleefde het bizar ongeval. Een wonder van een niet te verklaren noodlot, welke zijn intrede had gedaan in ons fragiele leven. Ik zag haar voor het eerst in het ziekenhuis. Met kabels aan haar lijf en een slang uit haar neus. Ze sliep en ik kon niet stoppen met huilen. Ik heb me aan haar ziekenhuisbed gezet en ben niet meer weggegaan. Ik bleef. Geen minuten of uren, maar dagen. Dagen aan een stuk. Totdat we samen naar huis gingen.

DORIEN: We zijn goed opgevangen door oma Jetje en opa Baard. Twee lieve mensen die hun eigen dochter hadden verloren en plots werden opgezadeld met pre-puberende meiden. En hoe goed ze het ook probeerden, ze konden het verlies nooit meer terugdraaien. Zoals ook de relatie met mijn zus te diepe krassen had opgelopen.

KARINA: Eén ding wist ik voortaan zeker. Ik zou haar nooit meer verlaten. Ik moest haar beschermen, tegen al het pijn dat de buitenwereld nog te bieden had. En dat is me gelukt.

DORIEN: Misschien...

KARINA: Misschien?

DORIEN: Misschien heb ik wel bewust gekozen om zwerver te worden.

KARINA: Doe niet zo gek. Dat wil toch niemand? Zwerver wordt je door gebrek aan doorzettingsvermogen, een ondergeschikt zelfvertrouwen. Of wanneer je eenzaam bent. Niet goed wordt

opgevangen door vrienden en familie.

DORIEN: Inderdaad.

KARINA: Zie je wel. Dat was bij ons dus nooit gebeurd.

DORIEN: Zou je denken? Waar is je zusje nu?

KARINA: Ze is geïmmigreerd naar Australië. Alweer tien jaar geleden, ongeveer.

DORIEN: Tien jaar? Waarom is ze vertrokken?

KARINA: Dat heeft ze me nooit verteld.

DORIEN: Maar ze weet het wel?

KARINA: Ja. Ze heeft natuurlijk haar redenen gehad om te vertrekken.

DORIEN: Maar nooit durven te vertellen.

KARINA: Ze kon me altijd alles vertellen. Daar ligt het niet aan.

DORIEN: Waaraan dan wel?

KARINA: Zeg, stel niet van die stomme vragen. Hoe zou ik dat moeten weten.

DORIEN: Zou het kunnen, dat je haar toch pijn hebt gedaan?

KARINA: Wat? Nee. Nee, hoe kom je daarbij. Nooit.

DORIEN: Echt niet?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto